

Maléry pána účtovníka

Každý deň je iný.

Včera ráno som sa zobudil, dopil fľašu whisky a potom sa niekoľko dlhých minút pozeral na jej krásne telo. Hrdzavé vlasy, guľaté prsia, buclatý driek a koketný úsmev na jemnej tvári. Ani nebola drahá, celá noc ma vyšla na tri litre.

Čo bolo tak o päť stoviek viac, než by pýtala od iných.

S mojím ksichtom a telesnou konštrukciou si u tých luxusnejších nevyberiem. Peniaze pre mňa v tomto období neboli problém a do hrobu si ich nevezmem.

Dnes ma prebrala ľadová voda z vedra, dvakrát po sebe. Ruky aj nohy som mal v okovách, tú kovovú dokonca na doraz priskrutkovanú k stene. Po šokovej terapii prišiel kopanec na bradu.

„Drsný Kladivák, teraz sa na seba pozri,“ zarehotal sa štrbavý Krivonos a opľul ma. Na dôkaz svojej dominancie ma nakopol ešte raz, tentoraz do brucha. „Podnikateľovo číslo dva, a vidíš – čoskoro mŕtvola.“

„Číslo tri,“ zašušlal som. „Podnikateľovo číslo tri.“

Po jeho vychýrenom assasinovi zabudol na pána Blažka, účtovníka. Nikto mu nepovedal inak ako Bankár. Až potom nasledovali všetci ostatní.

Znovu kopačka do hlavy. Podliatinám sa zrejme nevyhnem.

„Súťažná otázka pre dnešný deň!“ zakričal a jeho hlas sa niesol ozvenou provizórnym väzením. „Pre koho robíš tentokrát? Čo si chceš ukradnúť?“

Čo mu budem rozprávať. Dôveryhodný zdroj mi povedal, že Belikov drží v svojom väzení Daligára, geniálny pressburský mozog, matematického génia. Okrem iného výborná hlava na peniaze, to bola jeho najväčšia devíza. Môjmu zamestnávateľovi sa staral o isté záležitosti. Nikde som ho nenašiel. Miesto toho ma tu čakali Krivonosovi ozbrojenci. Patrili k Belikovým mužom, ale tentoraz konali skôr sami za seba.

„Hľadám nohavičky tvojej mamky. Nastrihám si z nich rogallo a zvyšok predám...“

BAM.

Rana, ktorú mi dal tentoraz, bola dnes jeho najlepšia. Trhlo mi hlavou do strany, až mi líce treslo o stenu a cvakli zuby. Hryzol som si do jazyka a ústa mi zaplnila krv, mala kovovú chuť.

BAM BAM BAM.

V jeho rukách sa zjavil teleskopický obušok, ktorým ma začal fackať. Škeril sa a smial sa mi priamo do tváre. „Zomrieš, aj keď sa od teba nič nedozvieme, a tvoju hlavu si nabodnem na masku mojej taty. Povožím ju po celom Pressburgu.“

„Teba...“ prehovoril som a po prvom slove vyplul krv, „teba zabijem ako prvého.“

BAM.

Teleskop sa prehol po náraze do mojej lebky, ale Krivonosov zásah aj tak zaboľel.

Potom som znovu osamel. Musím prehodnotiť dôveryhodnosť svojich kontaktov, lebo Daligár tu nikde nebol. A ja som skončil v reťaziach. Bola to malá miestnosť. Hlinená podlaha, betónové steny, v pántoch polorozpadnuté mreže. Oceľové okovy v stenách ako jediné pôsobili moderne a robustne. Z hlíny som cítil silný zápach moču, nebol som prvý obyvateľ tohto hotela.

Pošťal sa tu Daligár? A teraz leží niekde mŕtvý? Mohol by som sa Krivonosa proste opýtať.

Ten ma znovu navštívil večer, cez malé okno v stene som rozoznával prvé hviezdy. Vedro s vodou mi strčil pred hlavu a jeho nohsled mi ju ponoril pod hladinu. Bola čerstvá a čistá, pohotovo som sa napil. Nesnažil sa ma utopiť, po chvíli mi hlavu vytiahli a obsah vedra vyliali na ňu.

Zdurilo mi to bradavky.

„Takže ešte raz. Prečo si tu? A kto ťa poslal?“ spýtal sa Krivonos a zasadil mi dva direkty do tváre.

Neodpovedal som.

„Si viac sprostý než tvrdý, Kladivák. Veď mi povedz, čo ma zaujíma, a nejako sa dohodneme.“ Romantickú ponuku doplnil ďalším úderom, tentoraz presne na oko.

A ja som mlčal.

Séria rán pokračovala bez otázok.

„Ako chceš,“ precedil, keď mal celé otlčené hánky a ja tvár. „Zajtra prídem so zväračkou.“

Ako povedal, tak urobil. Ráno sa nič nedialo, no s príchodom tmy prikvitol Krivonos znovu. S plynovou zväračkou.

„Toto sú momenty, ktoré určujú, kto je lovec a kto koristiť. Kto je džukel a kto fena, chápeš? Máš strach? Budeš mať,“ rozhovoril sa a horákom mi mával pred tvárou. „Včera som chcel poškvariť sádlíčko malej tučnej kancelárskej kryse. A ten debil zo seba vysypal všetko skôr, než som vytiahol horák. Potom sa pošťal, poslal a odpadol. Ale bol taký rozkošný. Napokon sme ho aj tak opiekli. Páčilo sa mi to natoľko, že som sa rozhodol nechať si ho nejaký čas.“

Malej tučnej kancelárskej kryse. Daligárovi. Žil.

To bol dôvod, prečo som tu bol – hoci mal Podnikateľ svoje číslo dva, účtovného mága, Daligár skrýval pre neho veľmi cenné informácie.

Dozvedel som sa, čo som potreboval, účtovník žije a je na blízku.

Po dlhej dobe som sa úprimne usmial.

„Skrývaš strach za úsmev?“ začal sa rehotáť Krivonos a zapálil horák zväračky.

„Nie.“

Budova, v ktorej som bol zavretý, bola obyčajným skladiskom. Krivonos s kumpánmi ho používali ako zhromaždisko pre kradnuté autá či transfer kontrabandu.

Ruku mi pripevnili k stene naozaj poriadne, to som musel uznať. Poctivá tvrdená zliatina, ako na mieru šitá pre mňa, ale zapustená do obyčajného betónu. Šklbol som raz, kovanie v stene obľiali praskliny. Trhol som druhýkrát, to sa spamätal Krivonos a urobil dva kroky, ktoré nás delili. Mykol som Rukou tretíkrát a bola voľná, zrovna keď chlap pristúpil na dosah. Zväračku som mu vyrazil z rúk a prudkým kopom kolenom na slabiny ho poslal k zemi, viac mi zvyšné reťaze, ktoré ma držali skrátka, nedovolili.

„Popláááách!“ stíhol zakričať Krivonos, kým som ocelovou pravačkou trhal ostatné reťaze. Umlčal ho až prudký kop do tváre a následne druhý, ktorý mu rozpučil lebku ako prezretý melón.

Krivonos nechal celu odomknutú, a tak som tu stál sám uprostred chodby a čakal. Pribiehali z oboch strán, rozhodol som sa počkať. Ozvena niekoľkých ťažkých krokov sa rozliehala chodbou.

Zväračka nebola ťažká, taká akurát do ruky.

Krivonos spravil chybu, že jednal so svojimi mužmi na vlastnú päsť a pokúsili sa obísť Belikova. Bolo ich málo a na zastrčenej periférii.

Informácie, ktoré z Daligára dostali, si musia zobrať do hrobu.

Prvý pribehol nižší pupkáč. Celý spotený a zadýchaný křčovito zvieral škorpióna. „Čo to, kurva...“ zvyšok vety zanikol v jeho nepresnej streľbe a bolestnom skučaní. To keď som ho zobral zväračkou po hlave a prekopol mu koleno do druhej strany. Hneď za ním sa tlačila dvojica Krivonosových najlepších zabijakov, poznal som ich z videnia, vždy sa držali pri ňom. Ďalšie kroky sa nebezpečne približovali od chrbta.

Pritlačil som sa k stene úzkej chodby a vyhol sa tak zablúdenému olovenému sršňovi. Títo dvaja boli profesionáli, smrť bola ich remeslom rovnako ako mojím. Ten s nepraktickou puškou pochopil hneď, že mu je na príťaž, a bleskovo ju vymenil za mačetu. Jeho kumpán o krok ustúpil a cez mieridlo pištole čakal na príležitosť vystreliť.

Tú som mu nedal.

Na smolu toho s mačetou šlo len o sériovú armádnú výrobu, určenú skôr na sekanie stromov než na boj s niekým, ako som ja. Ale zaháňal sa ňou kurva dobre.

Čepeľ dvakrát neškodne presvišťala okolo mňa, na tretíkrát mi útočník zasiahol rameno. Tlakovým kopom som ho odsunul a zapol letlampu, ktorú som dovtedy držal naprázdno. Niekoľko do mňa narazil zozadu a pokúsil sa ma zhodiť, rovnako tak sa mohol pokúsiť holou rukou preraziť stenu. Stačilo mu to však na to, aby ma vyviedol z rovnováhy a pištoľník ma dvakrát presne zasiahol do hrude.

Na to, aby ma odstavili z boja, by potrebovali väčší kaliber. Chmatol som Rukou cez rameno, zovrel golier tretieho zmrda, plynulo ho prehodil pred seba a horák zväčšky mu zarazil do oka. Pár úderov srdca ešte kričal a potom vytuhol, z vypálenej očnej dutiny mu stúpala dym ako z ozdobnej sviečky, aké predávajú cigáni na Miletičke.

Stratil som tým potrebné sekundy a ďalšie zásahy z malorážky začali prenikať do môjho tela. Krivonos bol hlupák.

Uväzniť niekoho ako ja a nechať tu pobehovať svojich chlapov s flusátkami a tupými mačetami mohol len debil. Raz som vydržal zásah z raketometu.

Poklesol som v kolenách a prudko sa odrazil. Ruka dosadla na bradu zabijaka s mačetou a v okamihu mu vychýlila spodnú čeľusť. Tak o meter, zastavila ju aj so zubami až stena.

A pištoľ posledného cvakla na prázdno. Sústredný výraz jeho tváre začalo striedať zdesenie. Naplnilo ho poznanie, že už mi nič nebráni zabiť ho. Aj zásobník svojej kabelkovej zbrane vyprázdnil.

„Kde je Daligár?“ spýtal som sa a chladné prsty Ruky mu ovinul okolo hrdla.

„Spí... v podkro... podkr... ví. Podkroví, prosím,“ zašepkal posledný Krivonosov muž.

Prikývol som na znak vďaka a rozpučil mu hrtan. Dostal som všetkých. Ako vždy.

„Ďakujem,“ zachrapčal Daligár, keď som ho odviazal od železnej konštrukcie postele a podal mu pohár vody. „Ďakujem.“

„Všimli ste si, koľko tu mal Krivonos mužov?“ spýtal som sa.

„Asi troch. Troch určite a on! Ten Belikov, potkan! Ale už skončili. Vďaka vám,“ odfúkol si.

„Čo ich zaujímalo?“

„Všetko... čo by mohli speňažiť alebo inak využiť. Ale nič som neprezradil!“ zaklamal mi pyšne.

„Aj keby, sú už mŕtvi.“

„Presne tak.“

Bolo to milosrdné. V momente, keď pokladal pohár na plesnivý matrac, Ruka vystrelila a zlomila Daligárovi väz.

Rozkaz znel jasne. Nikto nesmie prežiť. A v tom som najlepší. V zabíjaní.